Так, я пам'ятаю ту стіну
у нашій збуреній місцині.
Стирчала до сьомого поверху майже.
а на четвертім мала люстро,
люстро неймовірне,
бо не розбите, прикріплене міцно.

Не відбивало вже обличчя нічийого,
нічиїх рук, які волосся укладають,
жодних дверей навпроти,
нічого, що б назвати можна
місцем.

Було, неначе у відпустці,
відображалось в ньому живе небо,
рухливі хмари у повітрі дикім,
румовищ пил, омиваний лискучими дощами,
птахи в польоті, зорі, сходи сонця.

І так, як кожен добре зроблений предмет,
служило люстро це без дорікань,
із професійним браком здивування.